

празенъ — поженахъ и твоя дѣлъ. Ти само ще идешъ да си приберешъ снопитѣ. Догодина азъ нѣма да работя на бацината нива, щомъ като сждѣтъ е отсждилъ да бжде твоя. Нѣма нищо, ще ида ратай.

Иванъ се развълнува. Сълзи напълниха очитѣ му.

— Сбъркахъ, — проговори той, — но ти ме научи какъ трѣбва да си живѣятъ двама рождени братя. Било що било, Петре, отъ сега нататъкъ нивата ще остане обща. Заедно ще я работимъ и ще дѣлимъ храната по равно. Дай си ржката, брате!

Петъръ се зарадва, сграби бацьовата си ржка и я цѣлуна.

А. Каралийчевъ

НАЙ ОБИЧАМЪ

Какъ обичамъ сутринъ рано
по роса да тръгна азъ,
всрѣдъ нивя, гори, поляни
да послушамъ птичи гласъ.

Да ме оросятъ на юний
златокласитѣ жита,
аленъ изгрѣвъ да цѣлуне
аленитѣ ми уста.

Да послушамъ какъ въ липитѣ
весели пчели брѣмчатъ
и да смуча пълни пити
медъ отъ липовия цвѣтъ.

Но отъ всичко най обичамъ,
щомъ звънчето зазвѣни,
къмъ училище да тичамъ
въ есеннитѣ тихи дни.

Тоя звънъ презъ ранна есенъ,
който ни зове напредъ,
по е хубавъ и отъ пѣсенъ,
по е сладъкъ и отъ медъ!

Асенъ Босевъ